

præster, der ansættes, er det helt klart, at kvinderne er i flertal. Det kan variere lidt fra stift til stift, men efterhånden er billedet ved at være det samme i alle stifter, sådan så vi efterhånden må til at se på, hvordan søren vi får mænd til at søge præsteembeder. Så der er fuldstændig fri adgang til at søge de præstestillinger, som der er, og hvor der jo er masser af præstestillinger, der hele tiden er ledige.

Det, det drejer sig om, er jo religionsfriheden, det er åndsfriheden. Det drejer sig om de folkevalgte menighedsråd, som indkalder præsten og indstiller til kirkeministeren, men jo som oftest på en sådan måde, at kirkeministeren ikke har noget valg, og at disse menighedsråds teologiske opfattelse og suveræne frihed er intakt, ellers ville vi komme i karambolage med grundloven. Det er jo sådan, at størstedelen af sognene kun har en præst.

Som sagt er det menighedsrådet, der indhenter ansøgninger, måske drøfter dem med biskoppen og udvælger nogle præster til at prædike, og så har de samtaler med forskellige præster og tager den præst, de synes bedst om. Det vil jo typisk være fuldstændig uafhængigt af kønnet, men jeg hørte en præst for nylig sige, at det næsten ikke var til at holde ud, at hun i sit sogn var sammen med fire kvindelige præster. Hun længtes inderligt efter, at der også kom en mandlig præst. Jeg ved ikke, om man vil synes, det er mangel på ligestilling, hvis man i det tilfælde, hvor der blev en ledig plads, sagde: Vi vil gerne have en mand, fordi vi gerne vil være blandet. Det er måske lidt atypisk endnu, men det vil blive en typisk situation, og der er jo flere embeder, hvor der netop er flere præster, og hvor de er kvinder begge to eller måske endda alle tre.

Men altså det korte af det lange er, at det er menighedsrådet, der suverænt ansætter, og det har ikke noget at gøre med køn, det har noget at gøre med teologisk opfattelse. Hvis man altså begynder at gøre indgreb i det, så er man på kollisionskurs med grundloven – det er jeg nødt til at sige. Men selv om vi nøjedes med at se på det praktiske, kunne jeg da godt lide at vide, hvordan man egentlig havde tænkt sig, at man skulle sikre ligestilling. Altså, måtte man så ikke skrive alle de kvalifikationer op, som en præst skal opfylde? Det kan være individuelt fra menighedsråd til menighedsråd. Hvordan skulle det foregå i praksis? Det vil jeg da meget gerne have bud på. Det kan jo være meget forskelligt, hvordan man vægter de forskellige opgaver i sognet. Det

er sådan noget, man taler med en præstekandidat om, inden man ansætter den pågældende. Så jeg har altså meget svært ved at se, hvordan ligestillingsaspektet kommer ind.

Når der er en dispensation, er det jo af hensyn til åndsfriheden, for man kan netop ikke begynde at sige, at der skal være halvt af hvert og man skal indstille en kandidat af hvert køn, fordi – og det var der jo også en meget udbredt opfattelse af i Folketinget, da man i sin tid gav dispensationsbestemmelsen – det her handlede om åndsfriheden, ikke så meget for præsterne, men først og fremmest for menighedsrådene. Men lad mig da høre, hvordan man vil komme uden om grundloven, og hvordan man vil komme uden om det praktiske, ved at det er hvert menighedsråds suveræne ret at ansætte den præst, de synes om.

Jeg må indrømme, at personligt synes jeg, forslaget er fuldstændig grinagtigt. Det kan altså kun bygge på, at man ikke ved, hvad det handler om, og jeg har moret mig kongeligt, og jeg er bange for, at nogle af mine embedsmænd – men det skal de ikke fortælle mig – har moret sig kongeligt over et spørgsmål fra Det Politisk-Økonomiske Udvalg, hvor man altså tilsyneladende slet ikke vidste, at der blev adgang til kvindelige præster i 1948, og at præstestanden er det sted, hvor der er størst ligestilling i dag med 47 pct. kvindelige præster.

Så er det jo rigtigt, at Politiken har moret sig i julen med at skrive rundt til nogle kvindelige præster, og der var der en kvindelig præst, der kom til at skrive: Jo, der var nogle problemer for 20 år siden. Den sag kørte så tredje juledag i radioen, og jeg var jo meget måbende, fordi jeg jo godt kunne genkende den sag, som altså stammede tilbage fra den tidligere biskops tid i Københavns Stift, og hvor de for længst havde fået en ordning, og hvor man, hvis man havde hørt ordentligt efter i radioen, ville have hørt den kvindelige præst sige, at hun havde nogle glimrende mandlige kollegaer. Siden hen er der flere kvindelige præster, der har skrevet, at de er blevet misbrugt af Politiken. De har skrevet i Præsteforeningens blad. De har været vrede over det og sagt, at man overhovedet ikke skal udtale sig mere til Politiken, fordi man føler sig misbrugt. Der er også kvindelige præster, der har skrevet, at det er godt, vi har åndsfrihed i Danmark, det er godt, at det er tilladt at have et embedssyn, hvor man altså ikke synes, at der skal være kvinder i folkekirken.